

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ତୁମମାନଙ୍କୁ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଦେବତା କରିବାର ସେବାର ବହୁତ ବହୁତ ସତକ ରହିବା ଦରକାର, କିନ୍ତୁ ଏହି ସେବା କରିବାକୁ ହେଲେ ପ୍ରଥମେ ନିଜ ଭିତରେ ଦୃଢ଼ାନର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଧାରଣା ହେବା ଦରକାର ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଆତ୍ମା ମଇଳା କିପରି ହେଉଛି ଏବଂ ଆତ୍ମାରେ କେଉଁ ପ୍ରକାରର ମଇଳା ଲାଗୁଛି ?

ଉତ୍ତର:- ମିତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧୀମାନଙ୍କର ସମ୍ପୃତି ଆସିବା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ଆତ୍ମା ମଇଳା ଅର୍ଥାତ୍ ଅପବିତ୍ର ହୋଇଥାଏ । ତେବେ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରର ମଇଳା ହେଉଛି ଦେହ-ଅଭିମାନ, ତା’ପରେ ଲୋଭ ମୋହର ମଇଳା ଲାଗିଥାଏ, ଏହି ବିକାରର ମଇଳା ଆତ୍ମାରେ ହିଁ ଲାଗିଥାଏ । ତା’ପରେ ବାବାଙ୍କର ସମ୍ପୃତି ଭୁଲି ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସେବା ମଧ୍ୟ କରିପାରନ୍ତି ନାହିଁ ।

ଗୀତ:- ତୁମ୍ଭମାନେ ବୁଲାନେ କୋ ଜୀ ଚାହତା ହେ....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏହି ଗୀତ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର । ପିଲାମାନେ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ମଧ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ଏହି ଦୃଢ଼ାନ ଶୁଣିବା ପରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଇବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହେଉଛି । ପିଲାମାନେ ତ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ପୃତିରେ ରହୁଛନ୍ତି, ଏହା ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ଯେ କେହି କେହି ତାଙ୍କ ସମ୍ପୃତିରେ ରହୁଥିବେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ସହିତ ମିଶୁଥିବେ । କୁହାଯାଏ ଯେ ଏହି ସମ୍ପତ୍ତି କୋଟିକରୁ କେହି ଜଣେ ଜଣେ ଆସି ନେଇଥା’ନ୍ତି । ଏବେ ତ ତୁମମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ବହୁତ ବିଶାଳ ହୋଇଯାଉଛି । ନିଶ୍ଚିତ ଟ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ବାବା ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇବା ପାଇଁ ଆସିଥିବେ । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ଏହା ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ଆମକୁ ଦୃଢ଼ାନ କିଏ ଶୁଣାଇଥିଲେ ? କାହିଁକି ନା ଏହି କଥାରେ ହିଁ ବଡ଼ ଭୁଲ୍ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ସର୍ବ ଶାସ୍ତ୍ରରମୟୀ ଶିରୋମଣୀ ଗୀତା ହେଉଛି ଭାରତବାସୀମାନଙ୍କର ଶାସ୍ତ୍ର । ମନୁଷ୍ୟ କେବଳ ଏହି କଥା ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି ଯେ ସର୍ବ ଶାସ୍ତ୍ରରମୟୀ ଗୀତା କିଏ ଗାୟନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ତା’ ଦ୍ଵାରା କେଉଁ ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା ହୋଇଥିଲା ? ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି— ହେ ଭଗବାନ, ଆପଣ ଆସନ୍ତୁ । ଭଗବାନ ତ ନୂଆ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ରଚନା କରିବା ପାଇଁ ନିଶ୍ଚିତ ଆସିଥା’ନ୍ତି । ସିଏ ସାରା ଦୁନିଆର ପିତା ଅଟନ୍ତି ନା । ଭକ୍ତମାନେ ମଧ୍ୟ ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି— କହୁଛନ୍ତି ଆପଣ ଆସି ଆମକୁ ସୁଖ ଅଥବା ଶାନ୍ତି ଦିଅନ୍ତୁ । ସୁଖ ଏବଂ ଶାନ୍ତି ହେଉଛି ଦୁଇଟି ଦିନିଷ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦେବତାମାନେ ନିଶ୍ଚିତ ସୁଖରେ ରହିବେ ଏବଂ ଅନ୍ୟସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଶାନ୍ତିଦେଶରେ ରହିବେ । ଏହି ପରିତ୍ୟକ୍ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ହେବ ଯେ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ନୂଆ ଭାରତ, ରାମରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ସେଠାରେ ସୁଖ ଥିଲା, ସେଥିପାଇଁ ତ ରାମରାଜ୍ୟର ଏତେ ମହିମା ରହିଛି । ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ରାମରାଜ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି ଏବଂ ଏହି କଳିଯୁଗକୁ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି କାହିଁକି ନା ଏଠାରେ ଦୁଃଖ ରହିଛି । ସେଠାରେ ସୁଖ ରହିଛି, ବାବା ନିଜେ ଆସି ସୁଖ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାକି ଅନ୍ୟ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଶାନ୍ତିଧାମରେ ଶାନ୍ତି ମିଳିଯାଉଛି । ତେବେ ଶାନ୍ତି ଏବଂ ସୁଖର ଦାତା ତ ବାବା ଅଟନ୍ତି ନା । ଏଠାରେ ଦୁଃଖ ଏବଂ ଅଶାନ୍ତି ରହିଛି । ତେଣୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ଦୃଢ଼ାନର ଚିନ୍ତନ ମନଥନ କରିବା ଦରକାର, ଏଥିରେ ଅବସ୍ଥା ବହୁତ ଭଲ ହେବା ଦରକାର । ଏମିତି ତ ଛୋଟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଏହି ଦୃଢ଼ାନ ବୁଝାଯାଉଛି କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଏହାର ଅର୍ଥ ତ ବୁଝାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ କାରଣ ଏଥିପାଇଁ ବହୁତ ଭଲ ଧାରଣା ରହିବା ଦରକାର ଯାହାକି କେହି ବି କିଛି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଲେ ତାଙ୍କୁ ବୁଝାଇପାରୁଥିବେ । ଏଥିପାଇଁ ନିଜର ସ୍ଥିତି ଭଲ ହେବା ଦରକାର । ଅନେକ ପିଲା କେବେ ଦେହ ଅଭିମାନରେ, କେବେ କ୍ରୋଧ, ମୋହର ବନ୍ଧନରେ ବୁଡ଼ି ରହୁଛନ୍ତି । ଲେଖୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ବାବା-- ଆଜି ମୁଁ କ୍ରୋଧର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇଗଲି, ଆଜି ଲୋଭର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ତଳକୁ ଖସିଗଲି । ଯଦି ନିଜର ସ୍ଥିତି ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଥିବ ତେବେ ତଳକୁ ଖସିବାର କଥା ହିଁ ରହିବ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରାଇବାର ସେବା କରିବା ପାଇଁ କେତେକ ସନ୍ତାନଙ୍କର ବହୁତ ସତକ ଥାଏ । ଏହି ଗୀତ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଭାବେ ରଚନା କରିଛନ୍ତି— ବାବା, ଆପଣ ଆସିଲେ ଆମେ ବହୁତ ସୁଖ ହୋଇଯିବୁ । ତେବେ ବାବାଙ୍କୁ ତ ନିଶ୍ଚିତ ଆସିବାକୁ ହେବ । ନଚେତ୍ ଏହି ପତିତ ସୃଷ୍ଟିକୁ ପବିତ୍ର କିଏ କରିବେ ? କୃଷ୍ଣ ତ ଦେହଧାରୀ ଅଟନ୍ତି । କୃଷ୍ଣ ବା ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କର ତ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି— ପତିତ ପାବନ ଆସ, ତେବେ ତାଙ୍କୁ ପଚାରିବା ଦରକାର ଯେ ଏହି ଗୀତ ତୁମେ କାହାପାଇଁ ଗାୟନ କରୁଛ ? ପତିତପାବନ କିଏ ଏବଂ ସିଏ କେବେ ଆସିବେ ? ପତିତ ପାବନ ହେଉଛନ୍ତି ନିରାକାର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା, ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ତାଙ୍କୁ ତେବେ ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ପତିତ ଦୁନିଆ ଅଟେ । ପାବନ ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ଯାହାକି ସତ୍ୟଯୁଗକୁ କୁହାଯାଏ । ତେବେ ଏହି କଳିଯୁଗୀ ପତିତ ଦୁନିଆକୁ ପାବନ କିଏ କରାଇବେ ? ଗୀତାରେ ମଧ୍ୟ ଭଲଲେଖି କରାଯାଇଛି ଯେ ବାସ୍ତବରେ ଭଗବାନ ହିଁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇଛନ୍ତି, କାମ ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ ? ଏହା କିଏ କହିଲେ ଯେ ମୁଁ ସର୍ବବିଶ୍ଵାସୀ ଅଟେ ? ଏକଥା କେଉଁ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଲେଖା ହୋଇଛି ? ପତିତ ପାବନ କାହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ? ତେବେ କ’ଣ ପତିତ ପାବନୀ ଗଙ୍ଗା ନା ଆଉ କିଏ ? ଗାନ୍ଧିଜୀ ମଧ୍ୟ କହୁଥିଲେ-ପତିତ-ପାବନ ଆସ, ଗଙ୍ଗା ନଦୀ ତ ଆରମ୍ଭରୁ ଅଛି । ତାହା ତ କୌଣସି ନୂଆ ନୁହେଁ । ଗଙ୍ଗା ନଦୀକୁ ତ ଅବିନାଶୀ କୁହାଯିବ, କେବଳ ତତ୍ତ୍ଵଗୁଡ଼ିକ ତମୋଗୁଣୀ ହୋଇଯିବା କାରଣରୁ ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଚଞ୍ଚଳତା ଆସିଯାଉଛି । ନିଜର ଗତିପଥ ମଧ୍ୟ ବଦଳାଇ ଦେଉଛନ୍ତି ଯାହା ଦ୍ଵାରା ବନ୍ୟା ହେଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ସବୁ କିଛି ଠିକ୍ ଭାବରେ ଚାଲିଥାଏ । ବର୍ଷା ମଧ୍ୟ କମ ବେଶୀ ହୋଇନଥାଏ । ସେଠାରେ କୌଣସି ଦୁଃଖର କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ତେଣୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଦରକାର ଯେ ପତିତ ପାବନ ଶିବବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ପତିତପାବନଙ୍କୁ ମନେପକାଇଥାନ୍ତି ସେତେବେଳେ ହେ ଭଗବାନ, ହେ ବାବା ବୋଲି

କହିଥାନ୍ତି । ତେବେ ଏହା କିଏ କହିଲା ? ଆତ୍ମା କହିଲା । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ— ପତିତ ପାବନ ଶିବବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ଏହା ସହିତ ନିରାକାର ଶବ୍ଦକୁ ମଧ୍ୟ ଯୋଡି ଲେଖିବା ଦରକାର । ନଚେତ୍ ସାକାରତ୍ମକ ଶିବବାବା ବୋଲି ଭାବିଦେଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ବର୍ତ୍ତମାନ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି, ତେଣୁ ଏପରି କହିପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ସମସ୍ତେ ଲକ୍ଷ୍ୟର ଅଟନ୍ତି । ମୁଁ ହିଁ ବରହମ ଅଥବା ମୁଁ ହିଁ ଶିବ କଥା ତ ଗୋଟିଏ । କିନ୍ତୁ ରଚନାର ମାଳିକ ତ ଏକମାତ୍ର ରଚୟିତା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଯଦିଓ ମନୁଷ୍ୟ ଆହୁରି କେତେ ଲମ୍ବା ଚଉଡ଼ା ଅର୍ଥ ବାହାର କରିବେ କିନ୍ତୁ ଆମର ଜ୍ଞାନ ତ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡର । ଆମକୁ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ବାବାତ୍ମକର ସମ୍ପର୍କ ମିଳିଯାଉଛି । ବାବାତ୍ମକର ସମ୍ପର୍କ ହେଉଛି ସଞ୍ଚାରର ରାଜପଥ । ତାକୁ ହିଁ ଜୀବନମୁକ୍ତି କୁହାଯାଏ । ଏଠାରେ ହେଉଛି ଜୀବନ ବନ୍ଧନ । ତେଣୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ଦରକାର— ଯେତେବେଳେ ବାବା ଆସିବେ ସେତେବେଳେ ଆମକୁ ସଞ୍ଚାରର ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତିର ସମ୍ପର୍କ ଦେବେ । ସେଥିପାଇଁ ଲେଖୁଛନ୍ତି— ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତି ଦାତା ଦେଉଛନ୍ତି— ଜଣେ । ଏହା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏକମାତ୍ର ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମ ହିଁ ଥାଏ । ସେଠାରେ ଦୁଃଖର ନାମ ହିଁ ନାହିଁ । ତାହା ହେଉଛି ସୁଖଧାମ । ସେଠାରେ ସୁରକ୍ଷିତବଂଶୀମାନେ ରାଜ୍ୟ କରିଥାନ୍ତି । ତା’ପରେ ତରେତାରେ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ରାଜ୍ୟ । ପୁଣି ଦ୍ଵାଦଶାବ୍ଦରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀନାମୀ, ବୌଦ୍ଧମାନେ ଆସିବେ । ତ୍ରୀମାରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଅଭିନୟ ନିରନ୍ତର ହୋଇ ରହିଛି । ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ବିନ୍ଦୁ ସଞ୍ଚାର ଆତ୍ମାରେ ଏବଂ ପରମାତ୍ମାତ୍ମକଠାରେ କେତେ ଅଭିନୟ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ଶିବତ୍ମକ ଚିତ୍ତରେ ମଧ୍ୟ ଏହା ଲେଖିବାକୁ ପଡୁଛି ଯେ ମୁଁ ଜ୍ୟୋତିର୍ଲିଙ୍ଗ ଭଳି ବଡ଼ ନୁହେଁ । ମୁଁ ତ ତାରକା ସଦୃଶ । ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ତାରକା ସଦୃଶ, ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ଭରତକୁଟୀ ମଝିରେ ଚମକି ଅନବ ତାରକା..... ତେବେ ତାହା ଆତ୍ମା ହିଁ ଅଟେ । ମୁଁ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ସର୍ବବୋଧ, ପତିତ ପାବନ ଅଟେ । ମୋର ଗୁଣ, ସବୁଠାରୁ ଅଲଗା । ତେଣୁ ମୋର ଗୁଣ ମଧ୍ୟ ଚିତ୍ତରେ ଲେଖିବା ଦରକାର । ଗୋଟିଏ ପାରଶ୍ରାବରେ ଶିବତ୍ମକର ମହିମା, ଅନ୍ୟ ପାରଶ୍ରାବରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣତ୍ମକର ମହିମା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଲେଖିବା ଦରକାର । ଯାହା ଦ୍ଵାରା ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତାକୁ ପଢି ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିପାରିବେ । ସଞ୍ଚାର ଏବଂ ନରକକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ସୁଖ ଏବଂ ଦୁଃଖକୁ ଚାହେଁ କୃଷ୍ଣତ୍ମକର ଦିନ ଏବଂ ରାତି କୁହ, ଚାହେଁ ବରହମାତ୍ମକର କୁହ । ସୁଖ ଏବଂ ଦୁଃଖର ଚକ୍ର ଚାଲୁଛି— ଏହା ତ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ । ସୁରକ୍ଷିତବଂଶ ହେଉଛି ୧୭ କଳା, ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶ ହେଉଛି ୧୪ କଳା । ତାହା ହେଉଛି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସତୋପରାଧାନ ଏବଂ ଏହା ହେଉଛି ସତୋ । ସୁରକ୍ଷିତବଂଶୀ ହିଁ ପୁଣି ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ହେଉଛନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ସୁରକ୍ଷିତବଂଶୀ ତରେତାଯୁଗକୁ ଆସିବେ ତେବେ ନିର୍ଗତି ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ କୁଳରେ ଜନ୍ମ ନେବେ । ଯଦିଓ ଏମାନେ ରାଜପଦ ନେଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାତ୍ତ୍ଵିକ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ କୁହାଯିବ । ତେଣୁ ଏହି କଥାଗୁଡ଼ିକୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ବହୁତ ଭଲଭାବରେ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଯିଏ ଯେତେ ବାବାତ୍ମକ ସମ୍ପର୍କରେ ରହିବେ, ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବେ ସେତେ ଧାରଣା ଭଲ ହେବ ଏବଂ ସେବା ମଧ୍ୟ ଭଲ କରିବେ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ବୁଝାଇବେ ଯେ ଆମେ ଏପରି ବସ୍ତୁ, ଏପରି ଧାରଣା କରୁଛୁ, ଏପରି ବୁଝାଉଛୁ, ଅନ୍ୟକୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ଏପରି ଏପରି ବିଚାର ସାଗର ମନଥନ କରୁଛୁ । ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ତାତ୍ତ୍ଵିକ ଏହିଭଳି ବିଚାର ସାଗର ମନଥନ ଚାଲୁଥିବ ଏବଂ ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ ସେମାନଙ୍କର ଧାରଣା ହେବ ନାହିଁ । ଯଦି ଧାରଣା ହେଉଛି ତେବେ ସେବା ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ । ଏବେ ତ ସେବା ବହୁତ ବଡ଼ ଚାଲିଛି । ଦିନକୁ ଦିନ ମହିମା ମଧ୍ୟ ବଢିଚାଲିବ । ପୁଣି ତୁମର ପରବରାଣୀରେ ମଧ୍ୟ କେତେ ଆସିବେ । ତେଣୁ କେତେ ଚିତ୍ତ ତିଆରି କରିବାକୁ ପଡିବ! ବହୁତ ବଡ଼ ମଣ୍ଡପ ତିଆରି କରିବାକୁ ପଡିବ । ଏମିତି ତ ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ଏକାନ୍ତର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ଆମର ମୁଖ୍ୟ ଚିତ୍ତ ହେଉଛି କଲ୍ପବୃକ୍ଷ, ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର ଏବଂ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣତ୍ମକର ଚିତ୍ତ । ରାଧା-କୃଷ୍ଣତ୍ମକର ଚିତ୍ତରୁ ଏହା ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ଏମାନେ କିଏ ? ଏହି ସମୟରେ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମକୁ ଏବେ ବାବା ଏହିଭଳି ପବିତ୍ର କରାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତେ ତ ଏକାଭଳି ହେବେ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ତ ପବିତ୍ର ହେବ କିନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନକୁ କ୍ରମାନୁସାରେ ଧାରଣ କରିବେ । ଯାହାର ଧାରଣା ହେଉନାହିଁ ବୁଝାଯାଏ ଯେ ଲାଏ କମ ପଦ ପାଇବେ ।

ଏବେ ତୁମର ବୁଦ୍ଧି କେତେ ତୀକ୍ଷ୍ଣ ହୋଇଯାଇଛି । ଶ୍ରେଣୀରେ ତ ପରତ୍ୟେକ କ୍ରମାନୁସାରେ ହିଁ ଥା’ନ୍ତି । ସେଥିରେ କାହାର ବୁଦ୍ଧି ତୀକ୍ଷ୍ଣ ହୋଇଥାଏ ତ ଆଉ କିଏ ଅବହେଳା କରିଥାନ୍ତି, ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନୁସାରେ ଥା’ନ୍ତି । ଯଦି କୌଣସି ଭଦ୍ର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ଵକୁ ଭଲ ବୁଝାଇଲାବାଲା ନ ମିଳିବେ ତେବେ ସିଏ ଭାବିବେ ଯେ ଏଠାରେ ତ କିଛି ନାହିଁ । ଏଥିପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଯାଉଛି ଯେ ଏହିଭଳି ଭଦ୍ର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ଵକୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ଜ୍ଞାନୀ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ସୁଯୋଗ ଦିଆଯିବା ଦରକାର । ସମସ୍ତେ ତ ଏକାଭଳି ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହେବେ ନାହିଁ । ବାବାତ୍ମକ ନିକଟରେ ଏହିଭଳି ବୁଝାଉଥିବା ସନ୍ତାନ ବହୁତ କମ ଅଛନ୍ତି । କଲ୍ପ କଲ୍ପ ଏହି ପାଠପଢ଼ାର ଫଳାଫଳ ମଧ୍ୟ ବାହାରୁଛି । ମୁଖ୍ୟ ୮ ଜଣ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୁଅନ୍ତି, ତା’ପରେ ୧୦୦, ତା’ପରେ ୧୭ ହଜାର, ତା’ପରେ ପ୍ରଜା । ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ ସାହୁକାର, ଗରୀବ, ସବୁ ହୋଇଥାନ୍ତି । ଜଣାପଡିଯାଏ ଯେ— ବର୍ତ୍ତମାନ ଲାଏ କେଉଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି ? କେଉଁ ପଦ ପାଇବାର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ? ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ (ବାବାତ୍ମକୁ) ତ ଜଣାପଡିଥାଏ । ନିମିତ୍ତ ଚିତ୍ତର (ନିମିତ୍ତ ଭଉଣୀ ଭାଇ)ମାନେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନୁସାରେ ଥା’ନ୍ତି । କେହି ନିମିତ୍ତ ଭଉଣୀ ଯଦି ଭଲ ହୋଇଥା’ନ୍ତି ତେବେ ତାତ୍ତ୍ଵିକ ଉପରେ ସମସ୍ତେ ଖୁସି ହୋଇଥା’ନ୍ତି, କହିଥା’ନ୍ତି— ଲାଏ ଭଲ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ସନ୍ଦେହ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ଛୋଟ ସେବାକେନ୍ଦ୍ରକୁ କେହି ବଡ଼ ଚୀରର ଅର୍ଥାତ୍ କେହି ବଡ଼ ଭଉଣୀ ହିଁ ବଡ଼ କରାଇବେ ନା । ତାତ୍ତ୍ଵିକ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ଵାରା କେତେ କାମ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ତେବେ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗରେ ତ ଅତି ମିଠା ହେବାକୁ ହେବ । ମିଠା ସେତେବେଳେ ହୋଇପାରିବ, ଯେତେବେଳେ ମିଠା ବାବାତ୍ମକ ସହିତ ପୁରା ଯୋଗ ଲାଗିଥିବ ଏବଂ ଧାରଣା ମଧ୍ୟ ଭଲ ହୋଇଥିବ । ଏହିଭଳି ମିଠାବାବାତ୍ମକ ସହିତ ଅନେକ ଯୋଗ ଲାଗାଇଥା’ନ୍ତି । ବୁଝୁ ହିଁ ନାହିଁ ଯେ— ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ବାବାତ୍ମକ ସହିତ ପୁରା ଯୋଗ

ଲଗାଇବାକୁ ହେବ । ମାୟାର ଡୋପାନ ତ ନିଶ୍ଚିତ ଆସିବ । କାହାର ପୁରୁଣା ମିତର ସମ୍ବନ୍ଧୀ ମନେ ପଡ଼ିବେ ତ ଆଉ କାହାର ଆଉ କ'ଣ ମନେ ପଡ଼ୁଥିବ । ତେବେ ମିତର ସମ୍ବନ୍ଧୀମାନଙ୍କର ସମ୍ପ୍ରତି ହିଁ ଆତ୍ମାକୁ ପତିତ କରିଦେଉଛି । ପତିତ ହେବା କାରଣରୁ ବିଚଳିତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ବିଚଳିତ ହେବାର ନାହିଁ । ଏସବୁ ତ ମାୟା ନିଶ୍ଚିତ କରିବ, ମାୟାର ଆବରନ୍ଦନା ଆମ ଉପରେ ନିଶ୍ଚିତ ଲାଗିବ । ଯେପରି ହୋଇ ପରବରେ ଅଳିଆ ଆବରନ୍ଦନାକୁ ହସନ କରାଯାଏ ସେହିପରି ଯଦି ଆମେ ବାବାଟଙ୍କ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରହିବା ତେବେ କୌଣସି ଅଳିଆ ଆବରନ୍ଦନା ଆମ ଭିତରେ ରହିବ ନାହିଁ । ଯଦି ବାବାଟଙ୍କୁ ଭୁଲିଯିବ ତେବେ ପ୍ରଥମେ ଦେହ ଅଭିମାନର ମଜଲା ଲାଗିବ । ତା'ପରେ ଲୋଭ ମୋହ ଆଦି ସବୁ ଆସିଯିବ । ତେଣୁ ନିଜ ପାଇଁ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ, ରୋଦଗାର କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ କରାଇବାର ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ । ସେବାକେନ୍ଦ୍ରଗୁଡ଼ିକରେ ବହୁତ ଭଲ ସେବା ହେଉଛି । କିନ୍ତୁ କେତେକ ଏଠାକୁ (ମଧୁବନକୁ) ଆସି କୁହନ୍ତି ଆମେ ଯାଇ ପ୍ରବନ୍ଧ କରିବୁ, ସେବାକେନ୍ଦ୍ର ଖୋଲିବୁ, କିନ୍ତୁ ଏଠାରୁ ଗଲାପରେ ସବୁ ଭୁଲିଯା'ନ୍ତି । ବାବା ନିଜେ ମଧ୍ୟ କୁହନ୍ତି ତୁମେ ଏସବୁ କଥା ଭୁଲିଯିବ । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇନାହିଁ ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏଠାରେ ଭଗ୍ନୀରେ ବସିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଶିବବାବାଙ୍କର ତ ସମସ୍ତତ୍ୟକ୍ ସହିତ ସନ୍ନେହର ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିଛି ନା । ସିଏ ଜାଣିପାରୁଛନ୍ତି ଯେ ଅମ୍ଭ କି ପ୍ରକାରର ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ସ୍ଥୁଳ ସେବାର ପୁରସ୍କାର ତ ଅବଶ୍ୟ ମିଳିଥାଏ । ଯଦିଓ ବହୁତ କଠୋର ସେବା କରୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଚାରୋଟି ବିଷୟ ବସ୍ତୁ (ଜ୍ଞାନ, ଯୋଗ, ଧାରଣା, ସେବା) ରହିଛି ନା । ଦୁନିଆର ପାଠପଢ଼ାରେ ମଧ୍ୟ ବିଷୟବସ୍ତୁ ରହିଛି ଏବଂ ଏହି ଆତ୍ମିକ ପାଠପଢ଼ାରେ ମଧ୍ୟ ବିଷୟବସ୍ତୁ ଅଛି । ତେବେ ଏଥିରେ ପ୍ରଥମ ବିଷୟ ବସ୍ତୁ ହେଲା ଯୋଗ, ତା'ପରେ ପାଠପଢ଼ା । ବାକି ଆଉ ସବୁ ଗୁପ୍ତ । ଏହି ଡ୍ରାମାକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝିବାକୁ ହେବ । ଏହା ମଧ୍ୟ କାହାକୁ ଜଣାନାହିଁ ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଯୁଗର ଆୟୁ ବାରଶହ ପଚାଶ ବର୍ଷ । କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ ଯେ ସତ୍ୟଯୁଗ କେତେ ସମୟ ଚାଲିଥିଲା, ସେଠାରେ କେଉଁ ଧର୍ମ ଥିଲା ? ଏଠାରେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଜନ୍ମ କାହାର ହେବା ଦରକାର ? ବୌଦ୍ଧ, ଇସଲାମୀ ଆଦି ଏତେ ଜନ୍ମ ତ ନେବେ ନାହିଁ । ଶାସ୍ତ୍ରରବାଦୀମାନଙ୍କୁ ପଚାରିବା ଦରକାର ଯେ ତୁମେ ଭଗବାନୁବାଚ କାହାକୁ କହୁଛ ? ସର୍ବଶାସ୍ତ୍ରମୟୀ ଶିରୋମଣୀ ତ ଗୀତା ଅଟେ । ଭାରତରେ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମ ଥିଲା । ତେବେ ତାଙ୍କର ଶାସ୍ତ୍ରର କେଉଁ ? ଗୀତା କିଏ ଗାୟନ କରିଥିଲେ ? କୃଷ୍ଣ ଭଗବାନୁବାଚ ତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ସ୍ଥାପନା ଏବଂ ବିନାଶ କରାଇବା ତ ଭଗବାନଙ୍କର ହିଁ କାମ । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଭଗବାନ ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ତେବେ ସିଏ କେବେ ଆସିଲେ ? ବର୍ତ୍ତମାନ ସିଏ କେଉଁ ରୂପରେ ଅଛନ୍ତି ? ଶିବବାବା ସହିତ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ମହିମା ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ଲେଖିବାକୁ ହେବ । ଶିବ ହେଉଛନ୍ତି ଗୀତାର ଭଗବାନ, ଶିବବାବାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ତାଙ୍କୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପଦ ମିଳିଲା । କୃଷ୍ଣଙ୍କର ୮୪ ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ପରେ ପୁଣି ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକୁ ପୋଷ୍ୟ କରାଇଥିବାର ଚିତ୍ର ଦେଖାଇବାକୁ ହେବ । ତୁମମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ଯେପରି ୮୪ ଜନ୍ମର ମାଳା ସବୁବେଳେ ଜପ ହେଉଛି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ମଧ୍ୟ ୮୪ ଜନ୍ମ ନିଶ୍ଚିତ ଦେଖାଇବାକୁ ହେବ । ରାତ୍ରିରେ ବିଚାର ସାଗର ମନଥନ ଅର୍ଥ ବୁଦ୍ଧିରେ ସବୁକିଛି ଖିଆଲ କରିବାକୁ ହୁଏ । ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଜୀବନମୁକ୍ତି ମିଳିଯାଉଛି । ସେଥିପାଇଁ ଆମକୁ କ'ଣ ଲେଖିବାକୁ ହେବ ? ଜୀବନମୁକ୍ତିର ଅର୍ଥ ହିଁ ହେଉଛି ସ୍ଵାର୍ଗକୁ ଯିବା । ତେବେ ଆମେ ସ୍ଵାର୍ଗର ମାଲିକ ସେତେବେଳେ ହେବା ଯେତେବେଳେ ସ୍ଵାର୍ଗର ରଚୟିତା ବାବା ଆସିବେ ଏବଂ ଆମେ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହେବା । ସତ୍ୟଯୁଗ ହେଉଛି ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ । ଏହି କଳିଯୁଗ ହେଉଛି ପାପ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ । ତାହା ହେଉଛି ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ । ସେଠାରେ ରାବଣର ରାଜ୍ୟ ହିଁ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ସେଠାରେ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ରହୁନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଆମେ ଆତ୍ମା ଅଟୁ, ଏହି ଶରୀର ବୁଝା ହୋଇଗଲାଣି, ଏବେ ଛାଡ଼ିବାକୁ ହେବ- ଏହି ଜ୍ଞାନ ତ ରହିବ ନା । ଏଠାରେ ତ ଆତ୍ମାର ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ କାହା ପାଖରେ ନାହିଁ । ବାବାଟଙ୍କଠାରୁ ଆମକୁ ଜୀବନମୁକ୍ତିର ସମ୍ପଦ ମିଳୁଛି ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ହିଁ ସମରଣ କରିବା ଦରକାର ନା । ବାବା ଆଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ମନମନାଭବ । ଗୀତାରେ ଏହି ମନମନାଭବ ଶବ୍ଦ କିଏ କହିଲେ ? ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ଏବଂ ବିଷ୍ଣୁପୁରୀକୁ ମନେପକାଅ-- ଏକଥା କିଏ କହି ପାରିବେ ? କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ତ ପତିତ-ପାବନ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ୮୪ ଜନ୍ମର ରହସ୍ୟ ମଧ୍ୟ କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ସମସ୍ତତ୍ୟକୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ନିରନ୍ତର ହୋଇ ଚାରିଆଡ଼େ ବୁଲି ସେବା କର । ଭଲେ ପୋଷାକ ବଦଳାଇ ସେବା କର ଏବଂ ତା' ସହିତ ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ସର୍ବଦା ନିଜ ପାଖରେ ରଖ । ଆରକ୍ଷା!

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସନ୍ନେହଭରା ସମ୍ପ୍ରତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ପୁଣ୍ୟ ସାର :—

(୧) ମିଠାବାବାଙ୍କ ସହିତ ପୁରା ଯୋଗ ଲଗାଇ ଅତି ମିଠା ହେବା ସହିତ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବିଚାର ସାଗର ମନଥନ କରି ପ୍ରଥମେ ନିଜେ ଧାରଣା କରିବାକୁ ହେବ, ତା'ପରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ।

(୨) ନିଜର ସ୍ଵୀତିକୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରିବାକୁ ହେବ । ନିରନ୍ତର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଦେବତା କରିବାର ସେବାର ସତ୍ତା ରଖିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:-

ସ୍ୱାମୀରାଜ୍ୟର ସଭା ଦ୍ୱାରା ବିଶ୍ୱାସ ରାଜ୍ୟର ସତ୍ତା ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ମାଷ୍ଟର ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ହୁଅ ।
ଯେଉଁମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ସ୍ୱାମୀରାଜ୍ୟ ସତ୍ତାଧାରୀ ଅର୍ଥାତ୍ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟଜିତ୍ ହୋଇଥା'ନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ
ଭବିଷ୍ୟତରେ ବିଶ୍ୱରାଜ୍ୟର ସତ୍ତା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଆନ୍ତି । ସ୍ୱାମୀରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ହିଁ ବିଶ୍ୱରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ହୁଅନ୍ତି
। ତେବେ ଯାତ୍ନ କର ଯେ ମନ-ବୁଦ୍ଧି ଏବଂ ସଂସ୍କାର ଯାହାକି ଆତ୍ମାର ଶକ୍ତି ଅଟନ୍ତି, ଆତ୍ମା ଏହି ତିନିଟି ଯାକ
ଶକ୍ତିର ମାଲିକ ଅଟେ ତ ? ମନ ତୁମକୁ ଚଳାଉଛି ନା ତୁମେ ମନକୁ ଚଳାଉଛ ? ସଂସ୍କାର କେବେ କେବେ ନିଜ ଆଡ଼କୁ ଟାଣି
ନେଉନାହିଁ ତ ? ସ୍ୱାମୀରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀର ସ୍ଥିତି ସଦା ସର୍ବଦା ମାଷ୍ଟର ସର୍ବଶକ୍ତିମାନର ଅଟେ ଯେଉଁଥିରେ କୌଣସି ବି
ଶକ୍ତିର ଅଭାବ ନାହିଁ ।

ସ୍ୱଲୋଗାନ:-

“ମେରା ବାବା” ସର୍ବ ଭଣ୍ଡାରର ଚାବୀ ଶବ୍ଦ ଯଦି ସାଥୀରେ ଅଛି ତେବେ କୌଣସି ବି ଆକର୍ଷଣ ଆକର୍ଷିତ କରିପାରିବ
ନାହିଁ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***